

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení konaném dne 15. prosince 2014 v senátě složeném z předsedy JUDr. Stanislava Černeckého a přísedících Heleny Uchytlové a Vladimíra Kulicha **t a k t o :**

Obžalovaný

L ■ M ■ ,

nar. ■ v ■, bez zaměstnání, trvale bytem ■, ■, okr. ■, t. č. ve vazbě ve ■,

j e v i n e n , ž e

dne 23. 2. 2014 v přesně nezjištěné době kolem 20.00 hodin na pozemku rodinného domu čp. ■ v obci ■, okres ■, kde pracoval společně s poškozeným J ■ G ■, nar. ■, po předchozím opakovaném častém fyzickém napadání a šikanování ze strany poškozeného a verbální a fyzické potyčce, týkající se kvality odvedených stavebních prací, při níž byl poškozeným napaden údery železnou tyčí, dřevěnou holí, pěstí a kopáním, v úmyslu usmrtit, zaútočil na poškozeného tak, že uchopil opodál ležící sekeru, kterou si přinesl na štípání dřeva a její tupou stranou poškozeného v okamžiku, kdy se otočil, udeřil zezadu do temene hlavy a ze strany do spánku a v útoku pokračoval i po pádu

poškozeného na zem dalšími údery vedenými opakovaně zepředu do obličejové části, čímž poškozenému způsobil rozsáhlé tržně zhmožděné rány v oblasti čelnotemenní krajiny hlavy oboustranně, temenotýlní krajiny převážně vlevo, mnohočetné úlomkovité zlomeniny v oblasti čelní kosti, obou temenních, obou spánkových kostí a pravé týlní kosti, mnohočetné rozlámaní kostí spodiny lební v přední jámě a pravé střední jámě lební, odlomení horní čelisti, mnohočetné zlomeniny obou lícních kostí, zlomeniny nosních kůstek a další zranění, takto poškozeného na pozemku zanechal a odejel na kole domů, přičemž poškozený v důsledku rozsáhlých mozkomíšních poranění na místě během několika minut zemřel, načež dne 24. 2. 2014 po 02.00 hodin se na místo činu vrátil, a když poškozený nejevil známky života, tak jeho tělo naložil na stavební kolečko, svázal ho kovovými dráty, kterými omotal dolní končetiny a k nim poté přivázal obě horní končetiny a koaxiální kabel, který předtím ovinul okolo krku, na hlavu a končetiny navlékl jutové pytle a následně v době okolo 03.00 hodin tělo odvezl k Labi, kam je shodil, přičemž bylo nalezeno až dne 26. 3. 2014 v prostoru zdymadla v k.o. [REDAKCE], okres [REDAKCE],

t e d y

jiného úmyslně usmrtil v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného.

T í m s p á c h a l

zvláště závažný zločin zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **6 (šesti) roků**.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest propadnutí věci, a to zajištěné sekery s hnědým dřevěným topůrkem, celková délka 305 mm, ostří s délkou 135 mm, tupá část ostří 25 x 40 mm.

O d ů v o d n ě n í :

Skutkový stav uvedený ve výrokové části rozsudku vzal soud za prokázaný po dokazování provedeném v hlavním líčení ve dnech 13., 14. listopadu a 15. prosince 2014, v němž kromě obžalovaného L ■■■ M ■■■ (dále jen obžalovaný) byli vyslechnuti i svědci R ■■■ R ■■, J ■■ H ■■■, K ■■■ N ■■■, L ■■ Š ■■ a znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, toxikologie, psychiatrie a klinická psychologie MUDr. Václav Horák, Ing. Ivana Černá, MUDr. Petr Navrátil, Mgr. Romana Hübnerová, Ph.D. Za podmínek ustanovení § 211 odst. 1 trestního řádu byly přečteny svědecké výpovědi P ■■■ H ■■■, P ■■ J ■■■, V ■■■ M ■■■, JUDr. P ■■ R ■■■ a na podkladě ustanovení § 213 odst. 1, 2 trestního řádu byl přečten listinný obsah spisu a obsah přílohových spisů Okresního soudu Praha – východ, sp. zn. 0Nt 513/2014 a 0Nt 1604/2014. K důkazu byl i promítnut videozáznam z rekonstrukce dne 15. srpna 2014 a dále i videozáznam z ohledání místa nálezů těla poškozeného dne 26. března 2014.

Soud je přesvědčen, že shromážděný důkazní materiál poskytuje dostatečný podklad pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, takže jakékoli další doplňování dokazování již není třeba – provedení dalších důkazů nebylo procesními stranami ani navrhováno. Provedené důkazy soud hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemných souvislostech se závěrem, že jednoznačně obžalovaného usvědčují ze spáchání skutkového děje, jak je vyjádřen ve výrokové části rozsudku a současně vylučují možnost jakéhokoli jiného pro obžalovaného příznivějšího závěru. Při budování svých skutkových závěrů vycházel soud především z výpovědi obžalovaného při hlavním líčení ve spojení se znaleckými posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, psychiatrie a klinická psychologie a výpověďmi znalců MUDr. Václava Horáka, MUDr. Petra Navrátila a Mgr. Romany Hübnerové, Ph.D. Dále vzal soud zjištěné skutečnosti za prokázané i na základě svědeckých výpovědí – zejména L ■■■ Š ■■, J ■■ H ■■■, P ■■■ H ■■■, JUDr. P ■■ R ■■■, R ■■■ R ■■, jakož i odbornými vyjádřeními z oboru kriminalistické techniky, odvětví biologie, genetika, mechanoskopie a protokolem o ohledání místa nálezů těla poškozeného.

Obžalovaný byl v přípravném řízení řádně seznámen s důvody trestního stíhání, od počátku řízení měl obhájce a možnost obhajoby. Poprvé byl procesně použitelným způsobem vyslechnut policejním komisařem dne 4. června 2014, kdy využil svého práva a k věci nevypovídal. Poté byl vyslechnut dne 6. června 2014 soudkyní Okresního soudu Praha – východ, jež rozhodovala o jeho vzetí do vazby a při této výpovědi svoji trestnou činnost v podstatě plně doznal, poté s určitými odlišnostmi i při rekonstrukci dne 15. srpna 2014 a posléze i při hlavním líčení.

Při výslechu dne 6. června 2014 obžalovaný vypověděl, že poškozeného znal dva roky. Pomáhal mu se stavebními pracemi na domě čp. ■ v ■. Poškozený jej sám oslovil, zda by mu nepomohl. Předtím u něj dělal nějaký Ukrajinec, kterého také mlátil, až nakonec vyskočil z okna a zlomil si kotník. Poškozený byl vůči němu agresivní, kopal jej, bil ho pěstmi a různými dalšími předměty, včetně kladiva. Důvodem těchto útoků byla obvykle kvalita jeho práce na stavbě, se kterou poškozený nebyl spokojen. V důsledku těchto útoků utrpěl zlomeniny žeber, obratle a zranění ucha, posléze musel i vyhledat lékařské ošetření v Nemocnici ■. Poškozený ho i poté žádal, aby mu pomáhal, což akceptoval. Poškozený mu někdy dal 600,-- Kč, když měl peníze, někdy za něj pouze platil útratu v barech apod. Toho předmětného dne, kdy se to stalo, do něj začal poškozený mlátit holí – tyčí, a to do zad, ledvin, stehen, všude, kde se dalo, bylo asi 19.45 hodin. Utíkal před poškozeným, ten do něj zezadu kopal a „dokopal“ jej tak až do středu statku, kde jej kopl ještě do kolena a břicha. Pak se poškozený otočil a on vzal sekeru, kterou si s sebou přinesl na štípání dříví (sekeru byla položena v díře ve zdi, kterou ten den opravoval – byla položena na cihlách a on si ji během útoku poškozeného vzal do ruky) a její tupou stranou udeřil poškozeného zezadu do temene hlavy, také ze strany a poté třikrát do obličejové části. Po prvním úderu poškozený upadl na zem na záda. Poškozený po pádu na zem nic neříkal, ale hýbal se, tak mu dal ještě ty další rány. Pokud jde o události, které následovaly, tak vše odpovídá tomu, co je uvedeno v usnesení o zahájení trestního stíhání. Odpovídá i to, že následně poškozeného naložil do kolečka a svázal ho. Proč ho svazoval, ani neví, byl vzteklý. Poškozeného svázal vázacími dráty, které našel v garáži domu a koaxiálním kabelem, který vzal na stavbě. Na nohy mu natáhl jutový pytel a okolo 03.00 hodin odvezl tělo na stavebním kolečku k Labi. Tělo shodil do vody v blízkosti mostu. Poškozeného neprošacoval, neví, zda měl u sebe nějaké věci. Kolečko odvezl zpět na stavbu. Sekeru, kterou použil k útoku odnesl do místa, kde bydlel. Od poškozeného, který ho opakovaně napadal, dříve neodešel, jelikož mu poškozený vyhrožoval

fyzickým násilím. Měl z něho strach. Při ošetření zranění, která utrpěl, nikdy neřekl, že mu byla způsobena fyzickým násilím ze strany poškozeného. Jeho napadání poškozeným nikdo osobně neviděl. Pod vlivem alkoholu v inkriminované době nebyl.

V průběhu rekonstrukce dne 15. srpna 2014 obžalovaný popsal a demonstroval průběh kritického dne, jakým způsobem jej poškozený opakovaně fyzicky napadl údery tyčí a klackem, kopy a údery pěstí. To se odehrálo na cestě za objektem statku a v zadní budově statku. Popsal, že k následnému usmrcení poškozeného užil sekeru, kterou policie zajistila v kbelíku položeném před verandou domu, v němž bydlel. Též popsal a demonstroval další fyzické napadení ze strany poškozeného, při němž zvedl ze země odloženou sekeru a způsob, kterým následně poškozeného udeřil sekerou do oblasti hlavy. Oproti výpovědi z 6. června 2014 uvedl a předvedl, že poškozeného udeřil tupou stranou sekery zezadu jednou na temeno a jednou ze strany do spánkové krajiny hlavy, poté se poškozený k němu otočil čelem a zasadil mu další tři údery do oblasti čela a horní části obličeje a následně poškozený upadl na zem na záda a zůstal ležet. Poté vzal sekeru a své kolo a odjel kolem 20.15 hodin domů. Dále i uvedl, že asi po 02.00 hodin v noci odešel zpět na místo činu a popsal, jakým způsobem poškozeného, který již nejevil známky života, naložil na stavební kolečko a svázal za pomoci ocelových drátů, koaxiálního kabelu a nasadil mu na hlavu a nohy jutové pytle. Vázací drát vzal v budově napravo od rodinného domu (z pohledu od vjezdových vrat), visel na stěně za zelenými vstupními plechovými vraty. Z ocelového drátu ustříhl za pomoci kleští dva kusy obdobné délky jako v době činu a demonstroval, jakým způsobem poškozeného svázal. Přibližná délka ustřižených drátů byla 211 cm a 138 cm. Dále demonstroval úvaz koaxiálního kabelu na krk poškozeného, posléze byla zjištěna délka kabelu přibližně 75 cm. K dotazu znalce soudního lékaře, zda se špatně manipulovalo s celým tělem či pouze s nohama, uvedl, že s celým tělem, na kolečko jej nasunul natřikrát. Dále popsal celou cestu, kterou ujel s kolečkem, na němž se nacházel poškozený, až k řece Labi a demonstroval, jakým způsobem a kam do řeky tělo vhodil.

Při hlavním líčení obžalovaný doplnil a upřesnil, že mu poškozený slíbil, že mu každý měsíc něco zaplatí, když mu majitel přiveze peníze – 600,-- Kč, 800,-- Kč za den podle toho, co udělá. Ve skutečnosti mu poškozený nevyplatil nic třeba celý měsíc. Když jej poškozený vyplácel, tak mu dal 600,-- Kč, 800,-- Kč třeba za týden nebo i jenom za měsíc a pozval ho do hospody nebo do non-stopu, kde za něho všechno platil. Záleželo na poškozeném, jestli mu něco dá nebo nedá. Ze začátku to šlo normálně, avšak v září nebo v říjnu 2013 jej poškozený

začal neustále napadat, bít, to trvalo až do roku 2014. V roce 2013 jej poškozený zbil hodně, zlomil mu pět žeber, obratel a rozdrtil chrupavku v uchu. Poškozený jej pak i nadále napadal až do události, mlátil, ponižoval, pořád si něco vymýšlel. To se stávalo téměř každý den, někdy jej poškozený třeba i několikrát za den kopl, dal mu pěstí či jej přetáhl latí. Říkal poškozenému, ať toho nechá, tomu to bylo jedno, stále pokračoval. Stávalo se to především, když byli vevnitř v objektu, neboť venku byli většinou další lidé a to si jej vzal stranou a tam mu dal pěstí, aby to neviděli. Pokaždé říkal, že už toho nechá, ale pak třeba za hodinu přišel a stalo se to znovu. S nikým o tom nemluvil, protože se bál výhrůžek poškozeného, že mu zapálí dům, ublíží jeho matce atd. Poškozenému se při bití na odpor nestavil, častokrát ani jeho ránu nečekal. Toho osudného dne byl za zdí, kterou opravoval. Poškozený tam k němu přišel, začal do něho mlátit železnou tyčí, dřevěnou holí, dal mu pěstí a kopal jej až na místo, kde pak na něho zaútočil. Útok probíhal tak, že tupou stranou sekery udeřil stojícího poškozeného dvakrát, a to nejprve zezadu do temene hlavy a poté ze strany do spánku. Když pak poškozený již ležel na zemi, tak ho udeřil ještě asi třikrát do obličejové části hlavy. To, že na zemi to byly tři údery, jenom odhaduje, úderů mohlo být i víc, méně než tři ne. Následně vzal sekeru a odjel domů, poté šel do restaurace, kde se ptal na výsledek hokeje. Krátce po 02.00 hodin se na místo činu pěšky vrátil. Po příchodu sklonil k poškozenému hlavu, aby ověřil, zda nedýchá (do té doby nijak neověřoval, zda poškozený žije). Když poškozený nejevil známky života, tak jej nasunul na kolečko a svázal ho dráty, aby s kolečkem mohl jet. Kolem krku poškozenému utáhl kabel, aby nespadl z kolečka, neškrtil jej jím. Vézt poškozeného do Labe ho napadlo, až když na místo přišel podruhé. K dotazu, co tím sledoval, uvedl, že byl „ještě nějaký narušený“ – nepřemýšlel o tom, jak by reagoval, kdyby někoho potkal. Svého činu lituje, nemělo k němu dojít.

Poté, co byl obžalovaný při hlavním líčení postupem podle § 207 odst. 2 tr. řádu upozorněn na rozpory mezi jeho výpověďmi při hlavním líčení a v přípravném řízení, uvedl, že když za ním poškozený přišel před zeď, tak zcela určitě měl v jedné ruce železnou tyč a v druhé ruce dřevěnou hůl. Sekera byla položena na zemi na cihlách poblíž díry ve zdi v zadní budově, kterou vykopali, aby tudy mohli procházet. Měl ji tam položenou, neboť s ní osekával cihly, aby byly rovné. Také s ní štípal dříví, každý den si ji odnášel domů. V prostoru, z kterého šel se sekerou v ruce, je tma. Sekeru vzal do ruky náhodně poté, co na ni rukama upadl. Poškozený to nezaregistroval, nijak na to slovně nereagoval. Od prostoru, kde se nacházela sekera do místa, kde udeřil poškozeného, nesl sekeru v ruce kolem dvaceti metrů. Po tento úsek dvaceti metrů jej poškozený zezadu stále bil – kopal jej do „zadku“.

Agrese poškozeného předmětného dne byla střední intenzity, ale překvapilo jej, proč najednou z ničeho nic po něm takto poškozený „vyjel“. Ten den nebylo nic výjimečného. Ráno byl poškozený normální, měl tam přítelkyni – ta má naproti rodiče, poškozený byl s přítelkyní u nich. Během dne se poškozený několikrát vrátil, nadával mu a políčkoval jej. Pak přišel až večer, měl s sebou dřevěnou hůl a železnou tyč a posléze to vyvrcholilo. Kromě vzteku u něho nehrál roli žádný jiný činitel. Vyloučil, že by ten den požil omamné a psychotropní látky nebo alkohol. Poškozený měl větší sílu než on. Na dotaz, jak se subjektivně cítil v ten okamžik, kdy dal poškozenému první ránu sekerou, uvedl, že byl v afektu a „prostě to už neuhlídal“. K pocitům po činu uvedl, že „ho tam prostě viděl ležet, tak se sebral a šel pryč“. Po předložení doličné věci – sekery zajištěné při ohledání místa činu uvedl, že je to skutečně nástroj, který použil vůči poškozenému (je jejím vlastníkem). Když došlo k projednávání události nenapadlo jej oznámit to na policii - ani o tom neuvažoval, nepřemýšlel o tom, jak se věc vyřeší. Začal o tom přemýšlet až po měsíci, když už za ním byli vyšetřovatelé, kterým však řekl, že nic neví.

Svědkyň P ■■■ H ■■■ vypověděla, že obžalovaného zná asi dvanáct let, poškozeného znala asi rok. Obžalovaný chodil pomáhat poškozenému se stavebními pracemi v objektu statku, kde poškozený bydlel. Říkal, že za práci dostane peníze, které mu poškozený později vezme s tím, že pracuje špatně a pomalu, proto si je nezaslouží. Poškozený se k obžalovanému dobře nechoval, slyšela, že ho i bil, ale svědkem napadení nikdy nebyla. Od paní H ■■■ ví, že dostal kladivem ránu do zad, měl bouli. Sama viděla, že obžalovaný měl natržené ucho, s kterým byl na operaci. Obžalovaný skutečnost, že mu poškozený fyzicky ubližuje, nechtěl přiznat, dozvěděli se to až později. Na statku viděla, jak poškozený na obžalovaného křičel, že mu práce nejde, několikrát musel zůstat i přes noc, aby práci dokončil. Poškozený o obžalovaném mluvil v tom smyslu, „že je to blbec, že neumí dělat“. Obžalovanému říkali, ať už k poškozenému nechodí a vůbec nechápali, proč tak neustále činí. Po zmizení poškozeného se jim nikdy se svým činem nesvěřil.

Svědka P ■■■ J ■■■ vypověděl, že v jeho opravovaném domě v obci ■■■ poškozený bydlel od jara roku 2013, zároveň tam prováděl zednické práce. Občas si vzal další osoby na výpomoc, sám se dozvěděl o R ■■■ R ■■■ a později o obžalovaném. K R ■■■ R ■■■ se poškozený choval špatně, nadával mu, vydíral ho, mlátil, dával pokuty, v podstatě ho šikanoval, sám byl takovému chování přítomen. Též byl svědkem nadávek poškozeného směřovaných na obžalovaného, ten na ně nijak neodpovídal. Choval se tak ke každému

spolupracovníkovi, k nadřizeným však ne. Fyzické násilí poškozeného vůči obžalovanému neviděl. O předmětném skutku se dozvěděl z televize.

Svědék V■■■■ M■■■ vypověděl, že se poznal s poškozeným, až když společně s obžalovaným navštívili jeho restauraci, obžalovaného zná delší dobu. Do restaurace přišli asi třikrát, chovali se k sobě dobře, útratu vždy platil poškozený, obžalovaný peníze neměl. Poškozeného popsal jako zodpovědnějšího, nutil často obžalovaného do práce - poškozený byl vůdčí osobností. Na obžalovaném registroval v minulosti zraněné ucho, říkal, že spadl ze stromu. Obžalovaný hodně pil alkohol, ale připadal mu „neškodný“. Nikdy u něho žádnou agresi neviděl, vždy ustupoval. Poškozeného však agresivního také neviděl.

Svědék JUDr. P■■■ R■■■, soused obžalovaného, vypověděl, že zaslechl hádku poškozeného s obžalovaným. Poškozený odcházel od obžalovaného se slovy: „Ještě jednou a zabiju tě“. Nevěděl, o jaký spor se jednalo. Na obžalovaném vídal různá zranění, která většinou zdůvodňoval pády v opilosti. Bylo to zejména začátkem roku 2014. Ve vzájemném vztahu byl dominantní poškozený, rozhodoval o práci na statku. O tom, že obžalovaného bije, zaslechl, svědkem takového incidentu však nikdy nebyl. Neví o tom, že by obžalovaný, kterého zná asi 20 let, někdy někoho napadl. Poslední rok nevypadal dobře, přičítal to však jeho častému popíjení alkoholu. Pokud obžalovaný předmětný skutek spáchal, muselo to být pod tlakem, v afektu, nemyslí si, že by byl iniciátorem.

Svědék R■■■ R■■■ vypověděl, že s poškozeným pracoval na stavbě asi rok. Bylo to na statku u pana J■■■ na ■■■■, kde v tu dobu společně i bydleli. Když se práce nedařila, byl poškozený vzteklý, napadal jej i fyzicky. Žádné zranění, kvůli kterému by musel vyhledat lékaře, mu však nezpůsobil. Fyzické násilí ze strany poškozeného se opakovalo tak dvakrát až třikrát za den. Když byli spolu v restauraci, choval se také agresivně, viděl, jak napadl další osobu. Od poškozeného si půjčoval peníze, dluh narostl o penále až na 320 000,-- Kč. Pracoval u něho dále hlavně proto, aby tento dluh splatil. Placení probíhalo tak, že mu poškozený dal peníze, které si následně vzal zpět na úhradu dluhu. Obžalovaného znal pouze z restaurace, agresivně se podle jeho mínění nechoval. Při hlavním líčení doplnil, že se zapojil do činnosti s poškozeným proto, že byl bez práce. Pracovat měli společně, ale většinou to bylo tak, že on pracoval a poškozený „se válel“. Placení probíhalo od hodiny, měl dostávat sto korun za hodinu. Ze začátku mu poškozený platil pravidelně, později už to bylo horší. Spolupráci s poškozeným ukončil z toho důvodu, že mu začalo být špatně, později jej pak

převezli do nemocnice. O tom, že obžalovaný nastoupil na jeho pozici, nevěděl. Jednání ze strany poškozeného spočívalo ve slovních projevech i fyzickém napadání. Když nebyl moc rychlý nebo se poškozenému nelíbila vykonaná práce, udeřil jej pěstmi, váhou i dalšími předměty. Potom jej pozval za tři hodiny na jedno pivo. Když se poškozenému postavil na odpor, bylo to ještě horší. Poškozený byl dobře fyzicky disponován, byl schopen dosáhnout převahy ve fyzickém konfliktu. K dotazu obhájce obžalovaného svědek sdělil, že se nediví, že to obžalovaný udělal, ale obdivuje jej, že na to měl nervy.

Svědkyň J. H. vypověděla, že obžalovaného zná blíže asi tři roky, potkávala se s ním v restauraci v , předtím se s ním znala od vidění. Obžalovaného zhodnotila tak, že nebyl zlý, agresivní. Jeho nepřilíš pozitivní vlastností byl pouze sklon k pití alkoholu, zejména vodky, kterou pil denně. Na podzim roku 2013 se do obce přistěhoval poškozený, na němž později poznali, že je spíše agresivní typ, agresivitu u něho vyvolával alkohol. Obžalovaný mu začal pomáhat s pracemi na stavbě v objektu, kde poškozený bydlel. Ví o tom, že poškozený obžalovaného praštil kladivem do zad, v důsledku čehož měl obžalovaný na zádech velkou bouli, záda mu sama ošetřovala, avšak svědkem napadení nebyla. Dále je jí známo, že byl obžalovaný u lékaře s poškozeným ušním bubínkem. To jej měl také uhodit poškozený. Podobně zle měl zacházet s R. (svědkem R.), ten u něho pracoval před obžalováním. Důvodem, proč s poškozeným obžalovaný stále pracoval i trávil volný čas návštěvami heren, nonstopů, restaurací, byl pravděpodobně alkohol a peníze na něj, poškozený byl stále „při penězích“. Při hlavním líčení doplnila, že obžalovaný podle ní musel jednat v nějakém afektu, není zlý člověk, agresor, akorát se rád napil. Všichni vědí, že poškozený obžalovaného napadal a mlátil ho, jenomže obžalovaný to neřekl, všechno se dozvěděli až pozdě.

Svědkyň K. N. vypověděla, že poškozeného poznala v říjnu 2013. V té době bydlel v obci , čp. , kde i pracoval. V objektu, kde bydlel, s ním společně prováděl zednické práce i obžalovaný. Ví o tom, že poškozený s obžalováním navštěvoval různá restaurační zařízení v okolí. S obžalováním se znala z vesnice, v bydlí od narození, kamarádili spolu, ale moc se „nemuseli“. Nebyla přítomna, že by byl poškozený na někoho agresivní. Naposledy jej viděla dne 23. února 2014. Neví o tom, že by měl s obžalováním konkrétní spor. Občas od poškozeného slyšela, že obžalovanému práce příliš nejde. Poškozený mu pak řekl, ať to opraví. Někdy byl i vzteklý, špatnou práci mu vyčítal. Obžalovaného vídala každý den. Co se týče poranění, která

obžalovaný měl, všimla si pouze zavázaného ucha. Toho dne, kdy viděla poškozeného naposledy, přišla do domu, kde bydlel, kolem 10.00 hodin. Obžalovaný tam v té době nahazoval zeď napravo od domu. Den strávila s poškozeným, odpoledne šli na návštěvu. Když se kolem 18.00 hodin vrátili, zjistili, že obžalovaný svou práci příliš dobře neodvedl. Poškozený mu sdělil, že práci musí dodělat ještě předtím, než nastoupí na nové pracovní místo. Krátce poté odešla. S poškozeným byli domluveni, že se znovu setkají za dva dny. Jeho telefon však byl již toho dne, kdy se měli sejít, nedostupný. Proto se šli ve středu 26. února 2014 do domu podívat společně s bratrem a švagrovou. V domě se svítilo, ale vrata byla zamčena. Obžalovaný popřel, že by o poškozeném cokoliv věděl, začal říkat, že měl problémy s automaty, dluhy, Ukrajinci. Když chtěla, aby s ní šel do domu ověřit, zda se něco nestalo, odmítl to. Nakonec však řekl, že musí zajet do obchodu a pak na místo také dorazil. Na obžalovaném viděla, že se mu tam nechce jít, bylo jí jasné, že se pravděpodobně mezi nimi muselo něco stát. Při společné návštěvě objektu se obžalovaný choval normálně, bral si tam i nějaké věci. Při dotazu na poškozeného však „zrudl a choval se jako nepřítel“. Žádné poranění na obžalovaném nezaregistrovala. Večer se od majitele objektu dozvěděla, že se tam byla podívat jeho manželka nebo přítelkyně, objekt prohledala, poškozený však nikde nebyl. Při hlavním líčení doplnila, že poškozený byl v době, kdy jej viděla naposledy nejistý a nervózní, říkal, že má hodně práce, přemýšlel, co bude dříve dělat. Obžalovaný měl kromě zranění ucha více poranění, občas spadl z kola, měl odřený obličej. Na výčitky poškozeného za špatně odvedenou práci obžalovaný reagoval tak, že vždy pokrčil rameny, nehádal se. Má za to, že obžalovaný potají popíjel alkohol. Myslí, že 23. února 2014 také nějaký alkohol konzumoval, nebyl úplně „namol“, ale určitě si musel něco málo dát. Dovedla to z jeho chování. Dále i uvedla, že se domnívá, že jednání obžalovaného mohlo mít zistný motiv, poškozený mu prý dlužil vysokou peněžní částku.

Svědék L■■■■ Š■■■■ vypověděl, že obžalovaný s poškozeným pracovali na opravě domu v obci ■■■■■. Před ním tam pracoval R■■■■ (svědek R■■■), na kterém občas vídal různá poranění (podlitina na oku, zraněná noha). Vztah obžalovaného k poškozenému byl pracovní, chtěl si na stavbě přivydělat, později možná spíše „otrocký“. O tom, jak jej poškozený platil, nic neví. Napadení obžalovaného poškozeným nikdy přítomen nebyl, zřejmě k němu docházelo na nějakém jiném místě. Ví u obžalovaného o zranění ucha, nohy a žeber. Sám obžalovaný fyzické napadání ze strany poškozeného přiznal až později (asi týden před jeho zatčením) – říkal, že se to styděl přiznat. U poškozeného pod vlivem alkoholu stoupala agresivita, u obžalovaného to tak nebylo. Když byli oba pod vlivem alkoholu, tak obžalovaný

se s poškozeným hádal a ten mu naopak nadával a vyhrožoval, že „nějakou dostane“, ale před dalšími lidmi k tomu nikdy nedošlo. Poškozený si také občas stěžoval na nekvalitní práci obžalovaného. O samotném incidentu nic neví. Pokud k něčemu došlo, bylo to dle jeho názoru v sebeobraně, jen měl obžalovaný posléze zavolat policii nebo záchrannou službu. K tvrzení K [REDACTED] N [REDACTED] o agresivitě obžalovaného uvedl, že se ti dva nemusí, ale je to spíše averze N [REDACTED] vůči obžalovanému. Při hlavním líčení doplnil, že v [REDACTED] vede hasičský klub (zároveň je i velitelem sboru dobrovolných hasičů), kde se schází sousedé – mezi ně se řadí též obžalovaný, J [REDACTED] H [REDACTED], K [REDACTED] N [REDACTED], P [REDACTED] H [REDACTED]. Poškozený tam začal přicházet s K [REDACTED] N [REDACTED] jako její přítel. Když přišel obžalovaný s poškozeným k němu, chovali se slušně. Obžalovaný pil občas pivo a vodku, během dne většinou pracoval na statku, přes den do klubu nechodil. Nestávalo se, že by si kupoval pivo do zásoby. Když měl s obžalovaným nějakou diskuzi, tak obžalovaný měl maximálně zvýšený hlas, ale agresivní nebyl, nezúčastňoval se žádných konfliktů, když byla hádka, raději šel domů. Obžalovaný byl na chirurgii, měl nateklé ucho, dále ví o zraněných žebrech. Týden nebo 14 dnů poté přišel z nemocnice s ortézou a holemi. Říkal, že upadl ze schodů, ale později, když do něho „hučeli“, ať řekne, jak to bylo, se přišlo na to, že mu poškozený ubližoval. Ví, že poškozený rozšlapal obžalovanému jízdní kolo zn. Favorit - obžalovaný si jel s jeho otcem do [REDACTED] pro nové přední kolo a říkal, že mu ho poškozený rozšlapal. Obžalovaný chodil ze začátku k poškozenému pracovat za účelem nějakého přivýdělnku, potom, když se už zkamarádili, se to stupňovalo. Neví, zda toho už poškozený později začal zneužívat a obžalovaný k němu chodil ze strachu či z povinnosti, do jejich poměrů neviděl. Když poškozený zmizel, žádné známky na obžalovaném nebo na někom jiném poznat nebyly, nikdo si do poslední chvíle nemyslel, že by v tom „mohl mít obžalovaný prsty“. Domnívá se, že se K [REDACTED] N [REDACTED] nelíbilo časté popíjení alkoholu obžalovaným, to mohla být příčina jejich neshod.

Zjištění ohledně charakteru zranění poškozeného a mechanismu jeho vzniku, jakož i ohledně bezprostřední příčiny jeho smrti, soud čerpal z důkazu objektivní povahy, kterým nesporně byl znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. Zdeňka Šňupárka a MUDr. Václava Horáka. Ze závěrů tohoto znaleckého posudku včetně příloh vyplývá, že na těle poškozeného byly zjištěny rozsáhlé tržnězhmožděné rány v oblasti čelnotemenní krajiny hlavy oboustranně, temenotýlní krajiny převážně vlevo, mnohočetné úlomkovité zlomeniny v oblasti čelní kosti, obou temenních, obou spánkových kostí a pravé týlní kosti, mnohočetné rozlámání kostí spodiny lební, odlomení horní čelisti,

mnohočetné zlomeniny obou lícních kostí, zlomeniny nosních kůstek, nepravidelné krevní výrony na povrchu těla, krevní výronky pod poplicnicí. Dále byly konstatovány počínající hnilobné změny kůže, nejvíce v oblasti krku a přední plochy hrudníku, cárovité odlučování kůže na povrchu těla, rukavicovité odlučování kůže obou rukou, ponožkovité odlučování kůže na obou nohou. Ke smrti poškozeného došlo cca 1-2 měsíce před nálezem jeho těla. Zjištěná poranění vznikla za života poškozeného. Bezprostřední příčinou smrti poškozeného bylo rozsáhlé mozkolebeční poranění, nebyly zjištěny žádné změny, které by svědčily pro tonutí či smrt utonutím. Zranění v oblasti hlavy vznikla působením mohutného tupého násilí, které opakovaně a v několika směrech působilo proti jednotlivým krajinám hlavy. S ohledem na provedenou rekonstrukci na místě činu byl vyžádán doplněk znaleckého posudku. Znalci v něm dospěli k závěru, že pravděpodobnější variantou vzniku zranění poškozeného je ta z výpovědi obžalovaného dne 6. června 2014, dle níž poškozený dostal první úder zezadu v poloze ve stoje do temenní krajiny hlavy, poté se poškozený skácel k zemi, kde zůstal ležet v poloze na zádech a obžalovaný mu pak zasadil další údery, a to jeden úder ze strany a tři údery do obličejové části hlavy. Jednotlivé údery byly vedeny velkou intenzitou a většina z nich byla vzhledem k rozsáhlé devastaci kostí lebky s největší pravděpodobností vedena na hlavu fixovanou na pevné podložce (zemi), tedy již v poloze poškozeného vleže na zemi na zádech. Zajištěná sekera s hnědým dřevěným topůrkem, délky 305 mm a rozměrech tupé části hlavice 25 x 40 cm, je nástrojem způsobilým ke vzniku zranění poškozeného zjištěných při provedené pitvě. V posudku dále znalci uvedli skutečnost, že i laicky je známo, že údery předmětným nástrojem – sekerou (tupou stranou) na oblast hlavy lze způsobit smrtelné poranění.

V průběhu hlavního líčení MUDr. Václav Horák doplnil, že pokud obžalovaný v průběhu hlavního líčení uvedl další variantu ohledně mechanismu útoku, a to že měl udeřit stojícího poškozeného tupou částí sekery dvakrát, a to nejprve zezadu do temene hlavy a poté ze strany do spánkové části a až poté měl poškozený upadnout na zem a na zádech ho měl udeřit tupou částí sekery nejméně třikrát do obličeje, tak lze připustit - pokud údery následovaly rychle po sobě na temeno a do spánkové krajiny, že poškozený mohl upadnout až po druhém úderu. Mohutné rány jako v daném případě jsou natolik zraňující, že je nelze v delším časovém horizontu ustát v poloze vestoje, tzn. zákonitě po jedné nebo dvou rychlých ranách do hlavy s největší pravděpodobností poškozený upadl na zem. Pro závěr, že pravděpodobně již ty další rány byly v poloze vleže s hlavou fixovanou na zemi, svědčí i to, jak velmi devastujícím způsobem byly kosti obličeje a hlavy rozlámané - při úderu vestoje

hlava i tělo může trochu uhnout, zaklonit apod., tzn. část kinetické energie se vyčerpává někam jinam, kdežto při úderu vedeném proti hlavě fixované na pevné podložce veškerá energie směřuje proti. Poranění na těle poškozeného mikroskopicky v podstatě nejevila známky životní reakce, neboť tělo bylo natolik dlouho ve vodě, že okraje ran se vymyly a nebyly patrné krevní výrony. Proto znalci nechali provést imunohistochemické vyšetření v patologickém ústavu ve Všeobecné fakultní nemocnici Praha, kde provádějí speciální vyšetření přítomnosti glykoforinu. Tam byla potvrzena aktivita této látky a tedy i potvrzena vitální reakce ze zbytků erytrocytů v okrajích ran, tedy že poranění vznikla v době života poškozeného. V době vhození těla do vody již byl poškozený mrtvý. Při pitvě těla poškozeného byla zjištěna devastace měkkých tkání hlavy a kostí lebky, která odpovídá nejméně sedmi úderům tupou částí sekery, z toho nejméně čtyři údery na oblast klenby a nejméně tři do oblasti čela a horní poloviny obličeje. Zcela přesný počet úderů ale není možné určit vzhledem k rozsáhlé devastaci kostí lebky, která byla tříštivě rozlámaná, a jednotlivé údery se nedaly zcela přesně identifikovat. K dotazu, jak dlouho mohl poškozený s takovými zraněními přežívat, znalec sdělil, že velmi krátce, řádově několik minut.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie znalkyně Ing. Ivany Černé vyplývá, že v krvi poškozeného bylo stanoveno metodou plynové chromatografie 0,27 g/kg alkoholu. Nedá se vyloučit, že hladina alkoholu v krvi poškozeného pochází z hnilobného procesu a poškozený tudíž mohl mít úplně nulovou hladinu alkoholu v krvi. Toxikologické vyšetření biologického materiálu prokázalo přítomnost nikotinu a kofeinu v moči. Přítomnost jiných toxikologicky významných látek nebyla prokázána.

Z protokolu o ohledání místa nálezu těla včetně topografické dokumentace, plánu, fotodokumentace a videodokumentace vyplývá, že je tímto místem prostor zdymadla na řece Labi v katastru obce [REDAKCE], okres [REDAKCE]. Tělo poškozeného bylo na místě ohledáno znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství MUDr. Václavem Horákem. Místo bylo ohledáno opakovaně, jelikož první ohledání bylo provedeno v nočních hodinách. Žádné kriminalisticky relevantní stopy však nebyly nalezeny. Zajištění těla poškozeného z říčního koryta Labe je dokumentováno záznamem o potápěčské akci.

Z protokolu o provedení domovní prohlídky v domě čp. [REDAKCE] v obci [REDAKCE], okres [REDAKCE] vyplývá, že v objektu byly zajištěny různé typy kovových drátů, kleště, sekera, kladiva, mobilní telefony, oděvní svršky a obuv poškozeného. Na místě byl použit pes

specializovaný na detekci pachu lidské krve bez pozitivního výsledku. Z protokolu o provedení domovní prohlídky v bydlíšti obžalovaného v domě čp. ■ v obci ■, okres ■ vyplývá, že byly zajištěny oděvní svršky a obuv obžalovaného, dále různé nástroje (kleště, kladiva, sekera). Byla realizována rovněž prohlídka jiných prostor a pozemků – zahrady náležející k uvedenému domu, při níž byly zajištěny sekery, kladiva a pákové kleště. Se souhlasem majitele rodinného domu čp. ■ v obci ■ a přilehlého pozemku P ■ J ■ byla provedena prohlídka jiných prostor a pozemků – předmětné zahrady a hospodářských objektů. Mobilní telefony poškozeného byly podrobeny zkoumání z oboru kriminalistiky, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat a byly získány jeho kontakty a telekomunikační styk v poslední době - bez zásadních zjištění pro posouzení věci. Výsledky zkoumání mobilních telefonních přístrojů a flashdisků zajištěných v průběhu domovní prohlídky u obžalovaného jsou zachyceny v odborném vyjádření a rovněž neobsahují významné poznatky. Analýzou pohybu a provozu SIM karet mobilních telefonů poškozeného a osob, které mohly mít k věci vztah, také nebyly zjištěny žádné významnější poznatky. Ani v průběhu ohledání notebooku poškozeného nalezeného v místě, kde bydlel, nebyla zjištěna žádná data významná pro předmětné trestní řízení.

Z odborného vyjádření z oboru kriminalistické techniky, odvětví daktyloskopie vyplývá, že porovnáním otisků prstů nalezeného těla v systému AFIS byla zjištěna shoda s kontrolním otiskem poškozeného J ■ G ■, nar. ■. Další expertizou z této kriminalisticko-technické expertizy nebyly na koaxiálním kabelu zajištěném na krku poškozeného nalezeny upotřebitelné daktyloskopické stopy. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistické techniky, odvětví biologie vyplývá, že na předložených stopách (smotky pozinkovaného drátu, jutový pytel) byla prokázána přítomnost epiteliálních buněk, přičemž však tento materiál nebyl vhodný k dalšímu zkoumání DNA. V dalších stopách (smotek pozinkovaného plechu, smotek koaxiálního kabelu, bunda poškozeného) byla prokázána přítomnost epiteliálních buněk a lidské krve, přičemž tento materiál byl vhodný k dalšímu zkoumání DNA. Zkoumáním červených pracovních kalhot obžalovaného zn. Lux nebyla prokázána přítomnost krve. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistické techniky, odvětví genetika vyplývá shoda DNA profilu z oděvních součástí z těla poškozeného s kontrolním vzorkem DNA získaným z fragmentu kosti těla poškozeného. Podle závěrů dalšího odborného vyjádření z oboru kriminalistické techniky, odvětví biologie-genetika byla na inkriminované seceře s hnědě nalakovaným dřevěným topůrkem zjištěna přítomnost krve. Ve stopách ze zajištěných stavebních koleček pak byla prokázána přítomnost epiteliálních buněk.

V biologických stopách zajištěných ze smotku šedého drátu a stavebního kolečka byla zjištěna přítomnost identického profilu DNA s kontrolním vzorkem získaným z fragmentu kosti poškozeného.

Z odborného vyjádření z oboru kriminalistické techniky, odvětví mechanoskopie nevyplývají pro posouzení věci žádné zásadní poznatky. Je konstatováno, že zkoumání konců zajištěných kovových drátů prokázalo použití některého z druhů štípacích nebo kombinovaných kleští, přičemž mechanoskopické stopy nebyly způsobilé pro individuální identifikaci nástroje. Ze závěrů následné odborné mechanoskopické expertizy lze usuzovat, že poškození skeletu lebky poškozeného mohlo být způsobeno nástrojem s plochou (čtvercovou) pracovní částí, např. některým z druhů kladiv. Mechanoskopické stopy však nebyly způsobilé k provedení individuální identifikace. Mechanoskopickému zkoumání byla podrobena i zajištěná sekera s násadou opatřenou nátěrem hnědé barvy o délce 305 mm a části drátů nalezených na těle poškozeného a při domovní prohlídce provedené v bydlišti obžalovaného. Výsledky této expertizy jednoznačně prokázaly, že předmětná sekera mohla svojí tupou stranou (tzv. čepcem) způsobit poškození lebky a měkkých tkání poškozeného. Z doplňku této odborné expertizy je patrné, že zajištěné části kovového drátu mohly původně tvořit jeden celek.

Ze zdravotnické dokumentace poskytnuté pro účely trestního řízení Nemocnicí [REDAKCE] vyplývá, že obžalovaný zde byl hospitalizován od 6. do 9. října 2013 a od 14. do 15. října 2013 pro zranění levého ucha a zlomeninu žeber, hrudní kosti a hrudní páteře – jako příčinu vzniku zranění uvedl pád ze stromu. K dalšímu lékařskému ošetření obžalovaného došlo 4. února 2014 pro zhmoždění pravého kolena. K předložené zdravotnické dokumentaci obžalovaný při hlavním líčení uvedl, že k zranění ucha (a k dalším zraněním) došlo tak, že jej poškozený mlátil tyčí na stavbě, kopal do něho – když ležel na zemi, tak mu poškozený dal tyčí do ucha, pak ho bil ještě pěstí. Do nemocnice šel v noci, a to pěšky asi jeden kilometr, neboť jej ucho začalo hodně bolet, nemohl sedět u televize, spát. Nechtěl mít s poškozeným „nějaké problémy“, proto v nemocnici uvedl, že spadl ze stromu. K lékařské zprávě ze dne 4. února 2014 se vyjádřil tak, že jej poškozený praštil na statku kladivem. V nemocnici uvedl, že uklouzl a spadl na koleno.

Závěry o trestní odpovědnosti obžalovaného v době spáchání trestné činnosti soud opřel o znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie,

zpracovaný MUDr. Petrem Navráilem a Mgr. Romanou Hübnerovou, Ph.D., o jejichž správnosti a úplnosti soud rovněž neshledal žádné pochybnosti. Obžalovaný dle znalců netrpí a ani v inkriminované době netrpěl žádnou duševní chorobou ve vlastním slova smyslu nebo obdobnou duševní poruchou. V inkriminované době byly schopnosti obžalovaného rozpoznat protiprávnost svého jednání a toto jednání dále ovládat vlivem vystupňovaného prostého afektu lehce sníženy, měrou však forenzně nepodstatnou. Z psychologického hlediska by případný výkon trestu odnětí svobody byl pro obžalovaného přínosný, a to z hlediska případných dalších možných osobnostních změn. V jeho průběhu by mohlo dojít k vyvrácení osobnostní struktury zejména v klíčových situacích (potlačování emocí při sporech, posilování racionality, blokování tendencí k násilnému sebeprosazování, sebereflexe). Tato změna by významně snižovala pravděpodobnost recidivy jednání, pro které je obžalovaný stíhán. Je podstatné, aby obžalovaný dokázal pochopit výkon trestu jako neosobní snahu společnosti o jeho korekci. Obecná věrohodnost obžalovaného je snižována výrazně nižším intelektem. Znalkyně psycholožka nezjistila během vyšetření žádné důvody, pro které by výpověď obžalovaného měla být zkreslena jinou motivací. Jeho intelektové schopnosti vylučují možnost složitější kombinace. V podstatě vše detailně přiznává a nepopírá, že se mu smrtí poškozeného ulevilo. Specifická věrohodnost nese všechny znaky pravdivosti. Osobnost obžalovaného je simplexní, silně submisivní, s hraniční psychosomatickou poruchou, patrná extrémní emoční plochost. Inteligence obžalovaného se pohybuje v pásmu podprůměru populace mužů jeho věku. Obžalovaný nadužívá alkohol dosud bez závislosti, je schopen předvídat následky požití alkoholu pro svoji osobu a jednání. Na motivaci trestného jednání obžalovaného se podílel afekt a předchozí vztahy s poškozeným, když jeho vztah k poškozenému byl determinován strachem způsobeným dlouhotrvajícím psychickým a fyzickým týráním ze strany poškozeného.

Při hlavním líčení MUDr. Petr Navrátil upřesnil, že u obžalovaného nebyla prokázána nějaká mentální retardace závažnějšího typu, která by mu bránila v pochopení věci samé. Jeho osobnost je velmi jednoduše strukturována a od toho se odvíjí malá míra schopnosti regulace emotivity a efektivity, tendence k dráždivému prosazování nebo jednání, malá frustrační tolerance k nějaké zátěži apod. Míra snížení ovládacích a rozpoznávacích schopností byla skutečně forenzně nepodstatná, nevýznamná, nízká. U obžalovaného došlo ke kumulaci negativních emocí k poškozenému, až došlo k nahromaděnému napětí, které se pak „vyventilovalo“ v předmětném jednání. Nakumulovaný vztek nevede k narušení kontaktu s realitou. Člověk, který koná pod vlivem nahromaděného napětí má možnost odvést agresi

jinam. Znalkyně Mgr. Romana Hübnerová, Ph.D., při hlavním líčení doplnila, že ve skutku obžalovaného by nespátřovala žádnou racionalitu – bylo to naprosto zkratkové jednání. Důvod první rány lze spatřovat v tom, aby se zastavil útok samotný a potom už došlo k vyvření emocí. Obžalovaný se bál o svůj život, agrese proti němu se stupňovaly. Obžalovaný vůči poškozenému nezaútočil tvář v tvář proto, že se ho bál, byl si vědom jeho převahy. Když byl obžalovaný otočený, v té chvíli se nezalekl, nebál se.

Při hodnocení provedených důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu a při právní kvalifikaci zjištěného skutkového děje se soud dále řídil zejména následujícími úvahami:

Jak již zmíněno, soud je přesvědčen, že shromážděný důkazní materiál poskytuje dostatečný podklad pro spravedlivé rozhodnutí a že provedené důkazy ve svém souhrnu jednoznačně usvědčují obžalovaného ze spáchání zjištěného skutkového děje uvedeného ve výroku rozsudku, přičemž znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie současně vylučuje, že by obžalovaný jednal ve stavu, kdy by nebyla dána jeho trestní odpovědnost. Oproti obžalobě soud ve skutkové větě výroku o vině na podkladě výpovědi obžalovaného při hlavním líčení (aplikována zásada „in dubio pro reo“ – obžalovaný tuto svoji výpověď označil jako stoprocentně pravdivou) zpřesnil a doplnil skutkový děj, a to jednak že obžalovaný byl dne 23. února 2014 poškozeným napaden úderem železnou tyčí, dřevěnou holí, pěstí a kopáním a dále že obžalovaný stojícího poškozeného udeřil sekerou, kterou si přinesl na štípání dřeva, ze zadu do temene hlavy a poté ze strany do spánku a po pádu poškozeného na zem dalšími údery vedenými opakovaně zepředu do obličejové části, a dále že takto poškozeného na pozemku zanechal a odejel na kole domů, načež dne 24. února 2014 po 02.00 hod. se na místo činu vrátil. Na podkladě výpovědi znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. Václava Horáka bylo dále i doplněno, že poškozený na místě zemřel během několika minut.

Je zcela nepochybnou skutečností, že to byl obžalovaný, kdo poškozeného usmrtil. K tomu se obžalovaný sám doznává a nepřímou to vyplývá i z dalších provedených důkazů, mezi nimiž lze jmenovat zejména znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, psychiatrie a klinická psychologie ve spojení s výpověďmi jejich zpracovatelů, výpis ze zdravotnické dokumentace obžalovaného, protokol o ohledání místa nálezu těla

poškozeného, protokoly o provedení domovních prohlídek, odborná vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví daktyloskopie, biologie, genetika, mechanoskopie. Ani další důkazy – zejména výpovědi svědků, nejsou s těmito důkazy v rozporu.

Na podkladě výše uvedených důkazů lze mít i za zcela nepochybné, že mezi obžalovaným a poškozeným došlo v inkriminovaný den k incidentu, při němž byl obžalovaný poškozeným fyzicky napaden úderem železnou tyčí, dřevěnou holí, pěstí a kopáním, na což obžalovaný reagoval tak, že poškozeného - v okamžiku, kdy ho již nenapadal a otočil se - udeřil zezadu do temene hlavy a ze strany do spánku tupou stranou sekery, kterou krátce předtím náhodně nahmatl při pádu na zem. V útoku sekerou pak obžalovaný velkou intenzitou pokračoval i poté, co poškozený upadl na zem a zde mu zasadil přinejmenším další tři masivní úder do obličejové části hlavy. Tento popis skutkového děje, který jako nejpresnější obžalovaný doznal ve své výpovědi při hlavním líčení, není v rozporu se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, jakož ani s výpovědí znalce MUDr. Václava Horáka v rámci hlavního líčení, kdy vysvětlil, že jednotlivé úder musely být vedeny velkou intenzitou a vzhledem k rozsáhlé devastaci kostí lebky odpovídá tvrzení obžalovaného, že v útoku pokračoval i po sražení poškozeného na zem, kdy hlava poškozeného již byla fixována na pevné podložce. Obžalovaný sice reagoval na předchozí agresivní chování poškozeného, nicméně sám zaútočil na poškozeného v situaci, kdy již nebyl poškozeným nijak ohrožován – poškozený byl k němu natočen zády a útok dokončil dalšími úderem v situaci, kdy již poškozený ležel na zemi. Nemohlo se tak ze strany obžalovaného jednat o nutnou obranu ve smyslu § 29 trestního zákoníku, ale evidentně šlo o odplatu za předchozí násilné jednání poškozeného. Toto násilné jednání poškozeného vůči obžalovanému ale nebylo natolik razantní, aby zjevně ohrožovalo jeho život či zdraví a úder sekerou vedený obžalovaným velkou silou do hlavy poškozeného tak nelze svojí intenzitou považovat za přiměřené tomuto útoku. Soud pro úplnost poznamenává, že i pokud by obžalovaný v počáteční fázi prvními dvěma úderem odvracel hrozící útok poškozeného, tak ten by byl eliminován už v okamžiku, kdy poškozeného srazil na zem a další útok obžalovaného proti poškozenému by každopádně byl v době, kdy další napadání ze strany poškozeného již obžalovanému nehrozilo a nemohlo by tak u něho jít o beztrestnost z důvodu nutné obrany.

Ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství je zcela nepochybné, že smrt poškozeného nastala v příčinné souvislosti s násilným jednáním obžalovaného, když bezprostřední příčinou smrti poškozeného bylo rozsáhlé mozkomolební

poranění, přičemž mezi prokázaným tr. jednáním obžalovaného a usmrcením poškozeného je dán příčinný vztah zahrnutý úmyslným zaviněním. Úmyslné zavinění je v § 15 odst. 1 trestního zákoníku vybudováno na složce vědomé a volní (složce vědění a složce vůle). U přímého úmyslu (§ 15 odst. 1 písm. a/ trestního zákoníku) pachatel věděl, že způsobem uvedeným v trestním zákoně poruší nebo ohrozí zájem chráněný trestním zákonem, nebo alespoň věděl, že může uvedený zájem porušit nebo ohrozit a chtěl takové porušení nebo ohrožení způsobit, zatímco u nepřímého úmyslu (§ 15 odst. 1 písm. b/ trestního zákoníku) postačuje, že pachatel věděl, že svým jednáním může trestním zákonem vyžadované porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Při přímém i nepřímém úmyslu složka vědění zahrnuje u pachatele představu rozhodných skutečností alespoň jako možných a rozdíl je v odstupňování volní složky zahrnující chtění (úmysl přímý) nebo srozumění (úmysl nepřímý). Při nepřímém úmyslu pachatel tedy přímo následek nechce, avšak je srozuměn s tím, že nastane. Z hlediska úmyslu obžalovaného způsobit usmrcení poškozeného, soud zvažuje okolnosti, za nichž k útoku obžalovaného došlo, jakým motivem byl veden, co útoku předcházelo, jak byl proveden, jakého nástroje bylo použito, zda byl útok záměrně veden proti těm částem těla, kde se nacházejí orgány důležité pro život, jaká byla intenzita útoku, dále i osobu obžalovaného a stav, v němž se nacházel v době před útokem, při něm a po něm a vztahy mezi pachatelem a poškozeným. Závěr o subjektivních znacích trestného činu, zejména zda je v trestní věci zavinění ve smyslu trestního zákona a v jaké formě, je otázkou hmotněprávního posouzení, musí však vycházet ze skutkového zjištění soudu učiněného na podkladě provedeného dokazování postupem podle § 2 odst. 5, 6 trestního řádu. Zavinění je výslednicí mj. i osobních vlastností pachatele, a lze proto také z nich na formu zavinění usuzovat (viz č. 41/1976 Sb. rozh. tr.).

Vědomí obžalovaného o tom, že jím zvolené jednání vůči poškozenému bude mít za následek smrt poškozeného, nutno především dovodit z celkové vyspělosti obžalovaného – z jeho intelektových schopností a životních zkušeností, jakož i z charakteru použitého nástroje a způsobu provádění jednotlivých úderů ve spojení s tím, na kterou část těla poškozeného a jakou intenzitou útočil. V tomto směru nejsou dle názoru soudu dány sebemenší pochybnosti. Intelekt obžalovaného je nižší, přesto u něho lze zcela oprávněně předpokládat přinejmenším základní znalost o charakteru použitého nástroje a o anatomii lidského těla. Jestliže obžalovaný použil k útoku na poškozeného sekeru s tupou částí ostří 25 x 40 mm a údery vedené velkou silou opakovaně směřoval na hlavu poškozeného, nepochybně si musel být

vědom toho, že takto razantním útokem způsobí smrtelný následek. To potvrdili i znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, když uvedli, že i laikovi musí být zřejmé, že prudké údery sekerou do oblasti hlavy způsobí smrtelné zranění. Způsob, který obžalovaný zvolil k znehybnění poškozeného (srov. vyjádření obžalovaného – „jelikož se poškozený na zemi hýbal, tak jsem mu dal ještě ty další rány“), nutně musel vést k jeho usmrcení, což obžalovaný musel při svých rozumových schopnostech i při svém věku vědět.

Znalci z odvětví psychiatrie a klinické psychologie na základě odborného vyhodnocení osobnosti obžalovaného a konkrétní situace, za níž k činu došlo, shledali, že duševní stav obžalovaného v době vlastního útoku na poškozeného nebyl takového charakteru, aby mu bránil rozpoznat a uvědomit si nepřípustnost svého surového počínání vůči poškozenému. Obžalovaný však přesto tuto formu násilí zvolil a uskutečňoval ji velmi intenzivně, jak je patrné nejen z vlastního použitého nástroje, ale i z opakování úderů i použité síly, jakož i ze zvolené lokality – obžalovaný měl dostatek času zvolit si místo k cílenému zasažení poškozeného, přičemž údery směřoval výhradně do oblasti hlavy, a to navíc v době, kdy poškozený byl k němu otočen zády, resp. posléze ležel na zemi a měl tudíž ztíženou, resp. znemožněnou možnost obrany. Dle přesvědčení soudu provedené důkazy bez nejmenších pochybností tak dovolují nejen dovodit, že obžalovanému muselo být známo, že údery tupou stranou sekery do oblasti hlavy u poškozeného nutně musí vyvolat poranění lebky a mozku a posléze i jeho smrt, ale i že si smrtelný následek nemohl představovat pouze jako možný, ale jako nutný, nevyhnutelný, takže s tímto následkem nemohl být pouze srozuměn, ale musel ho nutně chtít – vlastní způsob vedení útoku obžalovaným zcela vylučuje, že by obžalovaný chtěl jiný následek než smrtelný.

Zjištěný skutkový děj soud právně kvalifikoval shodně s obžalobou i závěrečnými řečmi státní zástupkyně a obhájce obžalovaného jako zvlášť závažný zločin zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku (dále uváděno trestný čin - podle § 14 trestního zákoníku trestné činy se dělí na přečiny a zločiny; přečiny jsou všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do 5 let; zločiny jsou všechny trestné činy, které nejsou podle trestního zákona přečiny; zvlášť závažnými zločiny jsou ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let). Trestní stíhání obžalovaného bylo zahájeno dne 4. června 2014 pro trestný čin vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku. Dne 9. října 2014 státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze upozornil

obžalovaného - v intencích jeho vznesených výhrad, že jeho trestní stíhání bude nadále posuzováno toliko jako trestný čin zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku, čemuž posléze i odpovídala 15. října 2014 podaná obžaloba s tím, že obžalovaný poškozeného úmyslně usmrtil v důsledku jeho předchozího zavrženíhodného jednání.

Skutková podstata trestného činu zabití podle § 141 trestního zákoníku je privilegovanou skutkovou podstatou k trestnému činu vraždy podle § 140 trestního zákoníku (oba trestné činy chrání lidský život), tzn. umožňuje postihnout pachatele nižším trestem v těch případech, při nichž pachatel jiného usmrtí za privilegujících okolností, tj. aby od vraždy byly odlišeny případy typově společensky méně škodlivé. Trestného činu vraždy - § 140 trestního zákoníku i trestného činu zabití - § 141 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo úmyslně usmrtí člověka, přičemž u zabití na rozdíl od vraždy pachatel jedná v silném rozrušení ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí mysli anebo v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného. Trestný čin zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku obsahuje dvě kategorie privilegujících okolností ve vztahu k úmyslnému usmrcení, a to jednak jednání v silném rozrušení z omluvitelného hnutí mysli (tzv. afektdelikt) a jednak jednání v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného (tzv. provokace), které nevyžaduje silné rozrušení. V případě trestného činu zabití musí být zjištěno, že silné rozrušení pochází ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí mysli. Silné rozrušení je duševní stav, při němž pachatel jak vnitřně, tak zpravidla i navenek vykazuje značné emoční vzrušení či neklid, které ovlivňují jeho další jednání a projevují se v průběhu činu. Stav rozrušení se projevuje zvláštním chováním doprovázeným až fyziologickými změnami organismu. Silné rozrušení, jako vystupňovaná emotivní reakce na strach, úlek, zmatek nebo jiné omluvitelné hnutí mysli, sice nemusí nutně ovlivnit přičetnost, ale vždy vede k značnému zúžení vědomí a oslabení psychických zábran u pachatele, neboť ovlivňuje jeho schopnost racionálně uvažovat. Přitom však musí jít o lidsky pochopitelnou reakci na některý z uvedených stavů. Omluvitelné hnutí mysli musí navazovat na podněty mimořádné intenzity a závažnosti, neboť musí vyvolat silné rozrušení pachatele (viz rozh. č. 14/2011 Sb. rozh. tr.). Předchozí zavrženíhodné jednání poškozeného je u trestného činu podle § 141 trestního zákoníku privilegovanou skutkovou okolností tehdy, jestliže pachatel byl vyprovokován k činu takovým chováním poškozeného, jež je obecně považováno za jednání v příkrém rozporu s morálkou a svědčí o morální zvrhlosti, bezcitnosti, bezohledném sobectví a o neúctě poškozeného k ostatním osobám nebo společnosti. Negativní charakter provokujícího chování poškozeného a jeho míra musí být

v odpovídajícím poměru ke značnému významu objektu skutkové podstaty trestného činu zabití, jímž je lidský život. Musí jít o vědomé a úmyslné jednání poškozeného, které je z hlediska etických měřítek společnosti mimořádně zlé, zraňující a pro druhé ponižující nebo hrozící jim způsobit závažnou újmu na jejich právech.

Právní posouzení prokázaného jednání obžalovaného jako zločin zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku soud opřel o závěry znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, podle nichž se obžalovaný nacházel v době činu ve stavu psychického, resp. emočního napětí, které bylo vyvoláno vzniklou situací. Z výpovědi obžalovaného, jakož i svědků – zejména L ■■■■ Š ■■■■, J ■■■■ H ■■■■, P ■■■■ H ■■■■ je spolehlivě prokázáno, že chování poškozeného bylo v minulosti vůči obžalovanému zlé a zavrženíhodné – poškozený byl vůči obžalovanému agresivní, arogantní a často ho i fyzicky napadal, a to v podstatě čímkoli, co měl zrovna po ruce. U obžalovaného tyto útoky poškozeného nezůstaly bez následků a nešlo jen o podlitiny nebo zhmožděny. Svědci potvrdili, že z náznaků nebo doslechu věděli o tom, že se poškozený chová k obžalovanému způsobem hrubým, trýznivým a pro obžalovaného ponižujícím. Svědek R ■■■■ R ■■■■ vypověděl, že se k němu poškozený choval způsobem obdobným. Jako důvod tohoto zacházení uváděl poškozený nespokojenost s výsledky práce. To, že byly útoky ze strany poškozeného dlouhodobě agresivní, nepřímo dokládá i zdravotnická dokumentace obžalovaného, z které je patrné, že v období, které předcházelo usmrcení poškozeného, byl obžalovaný opakovaně ošetřen v Nemocnici v ■■■■ pro různá poranění - ucho, žebra, koleno. O takových zraněních též vypověděli již zmínění svědkové. Obžalovaný, který útoky snášel, počínání poškozeného kryl. Vysvětloval, že k zraněním přišel různým nezaviněným způsobem, např. že spadl ze stromu nebo z kola. Teprve později přiznal, jak s ním poškozený zacházel. S ohledem na výše uvedené tak lze důvodně ve shodě s obžalobou i obhajobou konstatovat, že předchozí jednání poškozeného lze považovat vůči obžalovanému za zavrženíhodné s tím, že se podílelo na vzniku afektivní reakce obžalovaného v kritické době. Toto konstatování se opírá i o závěry znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie MUDr. Petra Navrátila a Mgr. Romany Hübnerové, Ph.D., dle nichž vztah obžalovaného k poškozenému byl determinován strachem a dlouhotrvajícím psychickým i fyzickým týráním ze strany poškozeného. Znalci vypověděli i o jednoduše strukturované, submisivní osobnosti obžalovaného, o kumulaci negativních emocí, které se odrazily v předmětném jednání. To vše napovídá tomu, že se v obžalovaném nahromadily nepříjemné emoce, pocity křivdy, které vyústily v rozhodnutí zbavit se prožívaného

příkoří usmrcením trýznitele. Soud tedy dospěl k závěru, že trestný čin bez důvodných pochybností spočíval v „provokaci“ poškozeného. Soud v této souvislosti pro úplnost alespoň ve stručnosti i poznamenává, že druhá kategorie privilegujících okolností ve vztahu k úmyslnému usmrcení – jednání v silném rozrušení z omluvitelného hnutí mysli, vyžaduje jednání navazující na podněty mimořádné intenzity a závažnosti, což v dané věci nebylo (sám obžalovaný uvedl, že agrese poškozeného v předmětný den byla tak střední ve srovnání s jinými dny - ten den nebylo nic výjimečného).

Trestní sazba § 141 odst. 1 trestního zákoníku činí 3 až 10 roků odnětí svobody. Při úvaze o druhu a výši trestu vycházel soud ze zásad pro ukládání trestních sankcí vymezených v ustanovení §§ 37 a 38 trestního zákoníku a objektivně zvážil všechna hlediska rozhodná pro výměru trestu uvedená v § 39 trestního zákoníku – zejména bylo přihlíženo k povaze a závažnosti spáchaného zvláště závažného zločinu, k osobním poměrům obžalovaného, k jeho rodinným poměrům i k dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Pokud jde o povahu a závažnost zločinu, jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.

Obžalovaný svým tr. jednáním porušil zájem společnosti na ochraně lidského života, což je nejvýznamnější chráněná hodnota. Způsob, jakým došlo k úmyslnému usmrcení poškozeného ze strany obžalovaného, soud hodnotil jako přitěžující okolnost podle § 42 písm. c) trestního zákoníku – obžalovaný spáchal tr. čin surovým způsobem. Obžalovaný vedl útok na poškozeného formou opakovaných razantních úderů zacílených do tak citlivé lokality lidského těla jako je hlava, kde jsou uloženy životně důležité orgány. Ty také obžalovaný poškodil takovou měrou, že během několika minut došlo ke smrti poškozeného. Obžalovaný v podstatě poškozeného utloukl v době, kdy bezbranně ležel na zemi – sám k tomu uvedl, že poškozený se po pádu na zem hýbal, a tak mu dal ještě ty další rány, jež vedly k rozsáhlé devastaci kostí lebky poškozeného. Ze strany obžalovaného šlo o neočekávaný útok v době, kdy se k němu poškozený otočil zády, a proto neuplatnil žádnou sebeobranu. Obžalovaný poškozeného nenapadl nalezenou sekerou ihned, jakmile ji uchopil, nýbrž ji nesl asi 20 metrů a záměrně vyčkal, až se poškozený otočí.

K okolnostem, za kterých byl čin spáchán, je třeba zejména zdůraznit jednoznačné zavinění poškozeného na vzniku a průběhu konfliktu, jakož i jeho agresivitu. Obžalovaný je dle znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie jedincem submisivním, přičemž agresivita není trvalou charakteristikou jeho osobnosti. S ohledem na závěry znalců je zřejmé, že obžalovaný jednal za situace přímo jej ovlivňující a pokud by nedošlo k předchozímu násilnému jednání ze strany poškozeného vůči němu, nebylo by jeho trestní jednání. U obžalovaného se rozvinul prostý silný afekt vzteku, kdy neadekvátně reagoval na vzniklou situaci – šlo o nezvládnutý afekt a nikoli o afekt patický, pro který není dána trestní odpovědnost. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie vyplývá, že obžalovaný netrpí a ani netrpěl v době spáchání tr. činnosti žádnou duševní chorobou ve vlastním slova smyslu nebo obdobnou duševní poruchou. Osobnost obžalovaného je simplexní, silně submisivní, s hraniční psychosomatickou poruchou. V inkriminované době byly schopnosti obžalovaného rozpoznat protiprávnost svého jednání a toto jednání ovládat vlivem vystupňovaného prostého afektu lehce sníženy, měrou však forenzně nepodstatnou. Je nepochybné, že obžalovaný jednal v reakci na chování poškozeného - jeho vztah k poškozenému byl determinován strachem a dlouhotrvajícím psychickým i fyzickým týráním ze strany poškozeného. Pohnutku jednání obžalovaného za této situace nelze považovat za zvlášť zavrženíhodnou, nicméně obžalovaný vzniklou situaci řešil naprosto nepřijatelným a neospravedlnitelným způsobem. Míru zavinění obžalovaného zvyšuje spáchání činu v přímém úmyslu.

Společenskou závažnost jednání obžalovaného zčásti snižuje jeho osoba – ke způsobu života obžalovaného jistě lze mít výhrady, nicméně soud má za to, že mu lze přiznat polehčující okolnost podle § 41 písm. o) trestního zákoníku, že vedl před spácháním trestného činu řádný život, a to zejména proto, že nebyl dosud soudně trestán. Dne 23. dubna 2013 byl sice Komisí pro projednání přestupků obce Hořín uznán vinným přestupkem proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., ale bylo mu uloženo pouze napomenutí a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000,-- Kč, což splnil. V místě svého trvalého bydliště pro přestupek projednáván nebyl. Vzhledem k postoji, který obžalovaný zaujal ke své tr. činnosti, mu soud přiznal i polehčující okolnosti podle § 41 písm. l) trestního zákoníku – napomáhal při objasňování své tr. činnosti (spontánní doznání, účast při rekonstrukci) a podle § 41 písm. n) trestního zákoníku – tr. činu upřímně litoval (obžalovaný opakovaně vyjádřil nad následkem konfliktu lítost, byť k jeho vzniku nezavdal příčinu – lítost na něm byla patrná i z jeho vystupování při hlavním líčení). Váhu těchto polehčujících okolností zeslabuje

skutečnost, že uvedený postoj obžalovaný zaujal až pod tíhou důkazů s výrazným časovým odstupem od usmrcení poškozeného (a i od nalezení jeho těla). Soud poznamenává, že si je vědom, že po pachateli nelze požadovat, aby svou trestnou činnost dobrovolně oznámil, nicméně uvedenou skutečnost v souvislosti s jeho osobou nelze pominout a stejně tak ani jeho jednání po činu souvisící s odstraněním těla poškozeného, jímž prokázal naprostou neúctu k lidskému životu a i značnou dávku otrlosti (viz i chování obžalovaného v následných dnech včetně spoluúčasti při hledání poškozeného).

V souladu s ustanovením § 39 odst. 1 trestního zákoníku soud hodnotil i poměry obžalovaného a možnost jeho nápravy. Poměry obžalovaného se rozumějí takové okolnosti týkající se osoby pachatele, které přímo nesouvisí se spácháním činu, mohou však ovlivnit úvahu o trestu, jde v podstatě o osobní a rodinné poměry, které existují při rozhodování soudu. Obžalovaný je svobodný, bezdětný, má tři mladší sestry, s matkou je v kontaktu (mají shodné trvalé bydliště), otec již zemřel. Obžalovaný od roku 1985 bydlel s prarodiči v jejich domku v [REDAKCE] č. [REDAKCE], od roku 2010 zde zůstal sám (domek v současnosti náleží jeho bratranci). Obžalovaný je vyučen opravář zemědělských strojů, pracoval jako údržbář, zámečník. V posledních letech byl bez zaměstnání, zčásti žil z prostředků od úřadu práce a příležitostně si přivydělával tím, že pomáhal na stavbách. Obžalovaný nadužívá alkohol dosud bez závislosti, je schopen předvídat následky požití alkoholu pro svoji osobu a jednání. Nebylo prokázáno, že by v době spáchání tr. činnosti byl pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky. Rovněž nebyl prokázán vliv dlouhodobého užívání alkoholu na tr. jednání obžalovaného a obžalovaný jej ani neuvádí. Ve shodě se závěry znalců soud u obžalovaného neshledal zákonné podmínky pro uložení ochranného léčení, a to ani protialkoholního. Při posuzování možnosti nápravy obžalovaného bylo vycházeno z vyjádření znalkyně psychologky, dle níž by výkon trestu odnětí svobody měl být pro obžalovaného přínosný z hlediska případných dalších osobnostních změn. V jeho průběhu by také mohlo dojít k vyzrávání jeho osobnostní struktury, zejména v klíčových situacích (potlačování emocí při sporech, posilování racionality).

Po zhodnocení všech uvedených poznatků relevantních pro ukládání trestu dospěl soud k závěru, že odpovídajícím trestem u obžalovaného bude trest odnětí svobody uložený mírně pod polovinou zákonné trestní sazby 3 až 10 roků, a to v trvání 6 roků. Takto uložený trest odnětí svobody dle přesvědčení soudu zohledňuje specifika dané trestní věci a odpovídá i hlediskům účelu trestu. Soud je přesvědčen, že uložením trestu odnětí svobody mírně pod

polovinou zákonné trestní sazby, dostatečným způsobem zohlednil všechny okolnosti svědčící ve prospěch obžalovaného. Uložení ještě mírnějšího trestu by již představovalo jejich izolované posuzování a naopak přehlížení okolností vyznívajících v neprospěch obžalovaného – zejména nelze pomíjet surový způsob provedení, kdy obžalovaný v podstatě utloukl již bezbranného poškozeného a i následným jednáním projevil naprostou neúctu k lidskému životu.

Pro výkon uloženého trestu odnětí svobody byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, neboť to odpovídá nejen formálním podmínkám uvedeným v ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku (obžalovaný byl uznán vinným úmyslným trestným činem a byl mu uložen trest odnětí svobody ve výši přesahující tři roky a nedosahující osm roků), ale i závažnosti spáchaného tr. činu a stupni a povaze narušení obžalovaného – soud neshledal podmínky pro zařazení obžalovaného do jiného typu věznice podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku.

Při spáchání trestné činnosti obžalovaný užil zbraň – sekeru s hnědým dřevěným topůrkem, celková délka 305 mm, ostří s délkou 135 mm, tupá část ostří 25 x 40 mm. Jednalo se o věc náležející obžalovanému ve smyslu § 70 odst. 2 trestního zákoníku. S ohledem na charakter této použité zbraně dospěl soud k závěru, že je namístě vyslovit i trest propadnutí předmětné sekery, neboť jsou splněny všechny podmínky ustanovení § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, podle kterého soud tento trest uložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku; obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká; zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci; poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo

je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo odvolání nemají již ty oprávněné osoby, které se ho výslovným prohlášením před soudem vzdaly.

Je-li obžalovaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a poškozenému je přiznán alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, má poškozený možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost musí poškozený podat soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Praze dne 15. prosince 2014

**Za správnost vyhotovení:
Ivana Benátská**

**JUDr. Stanislav ČERNECKÝ, v. r.
předseda senátu**